

str.

Charta 77: Diskriminace v zaměstnání a povolání trvá /Dopis CHARTY 77 vládě ČSSR ze dne 7.2.1979/	1
Charta 77: Odsouzení Jaroslava Šabaty je aktem politické msty /Sdělení Charty 77 z 16.února 1979/	5
Charta 77 zřizuje Fond občanské pomoci /Sdělení Charty 77 z 1. března 1979/	5
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných:	
Sdělení č. 76 /Rozsudek nad J. Šabatou je pravomocný/	5
Sdělení č. 77 /Odsouzení Jiřího Slováka/	7
Sdělení č. 78 /Rozsudek nad J. Klierem, P. Oudou, I. Holotovou a J. Hegrem potvrzen/	8
Sdělení č. 79 /Vojtěch Srna a Miloslav Šváček obžalování/	8
Sdělení č. 80 /Změny a doplnky souhrnného sdělení č. 63/	10
Sdělení č. 81 /Hlavní líčení s V. Srnou a M. Šváčkem odročeno na neurčito/	11
Sdělení č. 82 /Případ Milana Vlahoviče/	12
Sdělení č. 83 /Represe proti J. Gruntorádovi a dalším mladým lidem/	12
Václav Havel: Rádi mi opatří raket, až v bytě umřu hladky Dopis Václava Havla ministru vnitra Obzíroví z 3. 3. 1979	14
Jednatřicet občanů píše Rudému právu	15
Pierre Gansous o Chartě 77 a ROH	16
V Edicích SOS a Popelnice vyšlo...	18
Marta Kubíšová; Dopis řediteli čs. televize	18
Krátké zprávy:	
Helena Klímová: Tři z Brna	19
Luboš Kohout žádá o tiskovou opravu	19
Petr Uhl o Chartě 77	19
Dopisy Ladislava Hejdánka	20
První číslo časopisu Polsko a my	20
Již druhé číslo Ekonomické revue	20
Kalendář 1979	20
Čtverec - časopis pro mezinárodní politiku	21
Informace o prvním čísle časopisu Zebra	21
CGT vyslala do Prahy svou funkcionářku	21

ooo 000 ooo

000 ooo 000

ooo 000 ooo

000 ooo 000

ooo ooo

oo

Charta 77

Vláda Československé socialistické republiky
Praha

Stanovisko Charty 77 k jednání Mezinárodní organizace práce o stížnosti Mezinárodní konfederace svobodných odborů na porušování čs. pracovního zákonodárství a Úmluvy č. 111/1958 Mezinárodní organizace práce o zákazu diskriminace v zaměstnání a povolání.

V listopadu 1978 projednávala Správní rada Mezinárodní organizace práce /dále MOP/ zprávu, ve které čs. vláda odmítla stížnost Mezinárodní konfederace svobodných odborů /dále MKSO/. MOP vysvětlení čs. vlády nepřijala. Po-kládáme za velmi důležité jednoznačné odmítnutí čs. stanoviska, podle něhož je CHARTA 77 hnutím ohrožujícím bezpečnost státu a jeho vnitřní pořádek. MOP naopak uznala prohlášení CHARTY 77 jako projev uplatnění politických práv a svobod čs. občanů, zejména svobody myšlení a projevu.

V praxi čs. úřadů a zaměstnavatelských organizací i v roce 1978 pokračovala diskriminace občanů zastávajících kritické politické názory a odlišné politické postoje. Tato praxe je v rozporu s Ústavou ČSSR, Zákoníkem práce i Úmluvou č. 111/1958 Mezinárodní organizace práce, kterou čs. republika ratifikovala. Celá řada čs. občanů propuštěných ze zaměstnání pro podepsání CHARTY 77, nebo dokonce pro pouhé vyjádření souhlasu s ní, musela přijmout zaměstnání, které je hluboko pod úrovni jejich profesionální kvalifikace, nebo jsou dosud stále bez zaměstnání. Několik čs. občanů muselo z těchto důvodů emigrovat.

Některí občané, kteří pro svůj podpis CHARTY 77, nebo v souvislosti s ní /např. proto, že odmítli podepsat prohlášení odsuzující CHARTU 77/ byli propuštěni ze zaměstnání, se domáhali svých práv soudně. Čs. soudy však ve všech případech v rozporu s platnými zákony potvrdily diskriminační postup zaměstnavatelů.

Soudní řízení v pracovních sporech signatářů CHARTY 77 /i sympatizujících/ probíhá v zásadě podle unifikovaného, předem stanoveného scénáře, takže rozsudky jsou prakticky hotovy již před jednáním. Soudní řízení porušuje všechna základní ustanovení čs. právního řádu o zásadách a způsobu soudního jednání a rozhodování. Probíhají většinou bez účasti veřejnosti, soudy odmítají žalobcům provést jimi navržené důkazy nebo vyslechnout jimi navržené svědky, čímž je porušována hlavní zásada, totiž zjištění skutečného stavu věcí, z něhož má soud vycházet při rozhodování. V odůvodnění jednoho z rozsudků Městského soudu v Praze v této věci konstatuje / viz rozsudek uvedený pod b.4 přílohy/, že v době, kdy organizace přistoupila k výpovědi žalobce..."byl z tisku, rozhlasu a televize jeho pomluovačný charakter /tj. CHARTY 77/ znám a zejména se již projevilo, jak byl některými západními sdělovacími prostředky zneužit a jakou vyvolal v zahraničí nepříznivou kampaně proti našemu státnímu a společenskému zřízení". Vlastní CHARTU 77 však nečetl ani zaměstnavatel, který výpověď dával, ani soud, který správnost výpovědi potvrzuje. Soudní rozhodnutí se prakticky opírá o jedený "důkaz", kterým je stanovisko Generální prokuratury k Prohlášení CHARTY 77.

Stanovisko Generální prokuratury ČSSR však není důkazním prostředkem ve smyslu občanského soudního řádu, protože neobsahuje žádné údaje či skutečnosti, které by umožnily zjistit skutečný stav věcí, ale pouze a jen hodnotí dokument CHARTA 77. Hodnocení důkazů je však věcí soudu. Pokud soud ostatní důkazy nepřipustil a bez dalšího převzal hodnocení Generální prokuratury ČSSR, nepostupoval podle ústavních a zákonních norm jako nezávislý orgán a nemohl tak spravedlivě rozhodovat.

Protože soudní řízení v pracovních sporech mělo takový jednoznačný průběh, mnozí občané propuštění ze zaměstnání se vůbec na soud o ochranu neobraceli. Jiní pak po rozsudku první instance, které žaloby šmáhem zamítaly, se již neodvolávali k soudu druhé instance.

V této souvislosti CHARTA 77 poukazuje kriticky i na postup orgánů Revolučního odborového hnutí, které neposkytly a dále neposkytuje svým členům právní a jinou ochranu. Naopak, čs. odbory - na podkladě pokynů vyšších odborových a jiných orgánů - dávají zaměstnavatelům svůj souhlas k rozvázání pracovních poměrů, aby tak byl splněn příslušný požadavek zákoníku práce. V řadě případů odbory dokonce vyloučily několik občanů ze svých řad za podepsání CHARTY 77.

Odbory tím nerespektují základní práva svých členů. Vyloučením z odborů jsou tito občané prakticky zbavováni určitých nároků a práv, které jim, jako čs. občanům v pracovně právních vztazích a vztazích s nimi spojených náleží.

CHARTA 77 prokázala již mnohokrát, že zásadně vychází z čs. ústavy a čs. právního řádu, že právo a zákonnost neporušuje. Naopak platné čs. právo i zákonnost se porušuje v postupu proti občanům uplatňujícím své ústavní a zákonné právo na vlastní politické a občanské postoje. Právo porušují ty orgány, které jsou podle ústavy povoleny zajišťovat zákonnost, např. soudy a prokuratura.

Podle čl. 3, písmeno C/Úmluvy č. 111/1958 Mezinárodní organizace práce se ČSSR zavázala zrušit jakákoli zákonodárná ustanovení, upravit jakákoli administrativní opatření či praxi, která nedávají každému občanu stejnou příležitost v otázkách zaměstnání a povolání. Jen tak lze odstranit jakoukoli diskriminaci v této oblasti. Článek 21 čs. ústavy stanoví, že všichni čs. občané mají právo na práci. Právo na práci, jak vyplývá z těchto ustanovení samotných, zvláště však ve spojení s jinými ustanoveními ústavy /o rovnosti občanů, o svobodě projevu apod./ mají všichni čs. občané bez ohledu na své politické názory a postoje. Podle platné čs. právní úpravy nelze tedy uplatnění práva na práci vázat na žádné požadavky tzv. trídní či politické uvědomělosti, spojovat je s požadavky určitých politických názorů a stanovisek pracovníka. Rovněž Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, uzákoněný ve Sbírce zákonů ČSSR č. 120/1976 ze dne 13.10.1976 - částka 23 ukládá státu povinnost zabezpečit každému občanu právo na práci bez jakéhokoli rozlišování politického smýšlení /část II, článek 2, bod 2 páktu/.

Výše uvedená zákonná ustanovení nejsou však v ČSSR respektována, existuje stále tzv. kádrový strop, který postihuje nejenom signatáře CHARTY 77, ale široké masy obyvatelstva.

Tuto diskriminaci lze dokumentovat i řadou inserátů v denním tisku, podle kterých se přijmou do zaměstnání pouze pracovníci s "kádrovými předpoklady".

Toto hrubé porušování čs. zákonů státními a hospodářskými orgány vedlo nakonec k tomu, že se celá záležitost projednávala v orgánech MOP.

Vyzýváme proto čs. vládu, aby se výše uvedenou situací vážně zabývala a prosetřila - rychle a objektivně - všechny případy porušení čs. pracovního zákonodárství, jejichž důsledkem je diskriminace v zaměstnání a povolení řady čs. občanů a dosáhla nápravy. CHARTA 77 je ochotna k tomu poskytnout svoji rozsáhlou dokumentaci.

V příloze tohoto stanoviska uvádíme výčet 27 vybraných soudních rozhodnutí, týkajících se 14 osob, jakož i stanovisek prokuratury a odborových orgánů, které jako příklad dokumentují, že výše uváděná diskriminace čs. občanů za jejich politické názory a občanské postoje není náhodná, ale že jde o jednotný a shora řízený postup čs. státních orgánů.

V Praze dne 7. února 1979

1 příloha

Václav Havel
mluvčí Charty 77

dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí CHARTY 77

Příloha

ke stanovisku CHARTY 77 k jednání Mezinárodní organizace práce o stížnosti Mezinárodní konfederace svobodných odborů na porušování čs. pracovního zákonodárství a Úmluvy č. 111/1958 Mezinárodní organizace práce o zákazu diskriminace/ v zaměstnání a povolání.

- 1/ Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25.1.1978 č.j. 9 Co 314/77-37, kterým se potvrzuje rozsudek okresního soudu v Benešově u Prahy z 5.8.1977, č.j. 4 C 290/77-19. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí OUNZem v Benešově v Prahy MUDr Jiří-ně Zelenkové za podepsání CHARTY 77.
- 2/ Výpověď Krajské nemocnice s poliklinikou v Českých Budějovicích ze dne 11.5.1977 č.j. I/1 - KPO - 77 /podepsán ředitel MUDr Libor Slanina/ daná MUDr Bedřichovi Placákoví, DrCs za podepsání CHARTY 77.
- 3/ Výpověď Ústřední vojenské nemocnice v Praze 6 ze dne 22.3.1978 /podepsán náčelník ÚVN/ daná Miloslavě Placákové za udržování styků se svým manželem, který podepsal CHARTU 77 a neohlášení této skutečnosti svým nadřízeným.
- 4/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.1.1978, č.j. 13 Co 713/77-28, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 z 28.října 1977, č.j. 23 C 181/77. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost výpovědi daná n.p. Kancelářské stroje Praha ing. Richardu Urkovi za podepsání CHARTY 77.
- 5/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.12.1977, č.j. 12 Co 359/77-31, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14.9.1977, č.j. C 220/77-20. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost výpovědi nadá Správou sociálních služeb NV hl.m. Prahy Jarmile Bělkové za podepsání CHARTY 77.
- 6/ Rozsudek Krajského soudu v Čes.Budějovicích ze dne 16.6.1977, č.j. 3 Co 548/77-37, kterým se potvrzuje rozsudek okresního soudu v Čes.Budějovicích ze dne 19.4.1977, č.j. 5 C 38/77-19. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost okamžité výpovědi dané Jihočeským krajským národním výborem v Č.Budějovicích Janu Urbánovi za nepodepsání prohlášení odsuzujícího CHARTU 77.
- 7/ Rozsudem Městského soudu v Praze ze dne 5.12.1977, č.j. Co 360/77-39, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31.8.1977, č.j. 7 C 199/77-24. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost výpovědi daná Správou sociálních služeb NV hl.m.Prahy Tomáši Vrbovi za podepsání CHARTY 77.
- 8/ Vyjádření Pražské odborové rady ze dne 3.4.1978 /podepsán předseda POR Vladimír Hynek/, kterým potvrzuje správnost vyloučení z řad ROH JUDr Zdeňka Jičinského za to, že byl vyloučen z řad členů KSČ a že podepsal CHARTU 77.
- 9/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.8.1977, č.j. 13 Co 329/77-40, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18.5.1977, č.j. 23 C 130/77-17. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost výpovědi dané Českou státní pojišťovnou v Praze 1 prof.dr. Zdeňku Jičinskému za podepsání CHARTY 77.
- 10/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.8.1977, č.j. 13 Co 268/77-40, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25.4.1977, č.j. 23 C 112/77-19. Rozsudky byla potvrzena právoplatnost okamžité výpovědi dané Národním museem v Praze 1 doc.dr. Zdeňku Mářovi za podepsání CHARTY 77.

- 11/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.června 1978, č.j. 13 Co 331/78-23, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14.dubna 1978, č.j. 23 C 81/78-14. Rozsudky byla potvrzena platnost výpovědi dané n.p. Potrubí Praha 1 ing.Petru Uhloví za podepsání CHARTY 77.
- 12/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.8.1978, č.j. 17 Co 457/78-17, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 20.4.1978, č.j. 9 C 531/78-10. Rozsudky byla potvrzena platnost výpovědi dané OUNZem NV hl.m. Prahy Psychiatrická léčebna v Praze 8 PhDr Evě Stuchlíkové za podepsání CHARTY 77.
- 13/ Vyjádření Pražské odborové rady ze dne 4.1.1978 /podepsán předseda POR Vladimír Hynek/, kterým se potvrzuje správnost vyloučení z ROH dr.Václava Bendy za podepsání CHARTY 77.
- 14/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.1.1978, č.j. 13 Co 712/77-36, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28.října 1977, č.j. 23 C 158/77-21. Rozsudky byla potvrzena práveplatnost výpovědi dané n.p. Kancelářské stroje Praha ing.Václavu Povalnému za podepsání CHARTY 77.
- 15/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.8.1977, č.j. 13 Co 270/77-36, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20.4.1977, č.j. 23 C 57/77-15. Rozsudky byla potvrzena práveplatnost okamžité výpovědi dané n.p. Divadelní služba Praha Drahoslavě Probstové za podepsání CHARTY 77.
- 16/ Dopis Městské prokuratury v Praze ze dne 7.8.1978, č.j. Ko 767/78 /podepsán náměstek JUDr Ondřej Felix/, ve kterém se sděluje Drahoslavě Probstové, že její podnět ke stížnosti pro porušení zákona rozsudky uvedenými ad 15/ této přílohy se odkládá, neboť soud rozhodl údajně zcela poprávu a jeho rozhodnutí je meritorně správné.
- 17/ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9.1.1978, č.j. 9 Co 572/77-19, kterým se potvrzuje rozsudek obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25.8.1977, č.j. 8 C 132/77-6. Rozsudky byla potvrzena práveplatnost výpovědi dané Výzkumným ústavem zahraničního obchodu v Praze 10 Jindře Kadlecové za podepsání CHARTY 77.
- 18/ Rozsudek Krajského soudu v Č.Budějovicích ze dne 16.6.1977, č.j. 3 Co 544/77-35, kterým se potvrzuje rozsudek okresního soudu v Č.Budějovicích ze dne 14.4.1977, č.j. 7 C 47/77-20. Rozsudky byla potvrzena práveplatnost okamžité výpovědi dané Jihočeským krajským národním výborem v Č.Budějovicích Karlu Pečháčkovi za nepodepsání prohlášení odsuzujícího CHARTU 77.
- 19/ Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16.6.1977, č.j. 23 C 139/77-12, kterým se potvrzuje ~~plně~~ práveplatnost výpovědi dané Výzkumným ústavem polygrafickým v Praze 1 PhDr Vladimíru Kaštíkovi, DrSc za podepsání CHARTY 77 /jmenovaný již odvolání neodal/.

Pozn.red.: Je přirozené, že kopie tohoto dopisu spolu s přílohou a fotokopiemi uváděných soudních rozsudků a dalších dokumentů měla být zaslána především Mezinárodní organizaci práce do Ženevy a Mezinárodní konfederaci svobodných odborů. Nestalo-li se tak, je to vážná politická chyba. Stalo-li se tak, je vůči vládě /když už byla vybrána za adresáta/ neslušné, že to není v dopise poznámeno; vzhledem k signatářům Charty 77 a veřejnosti by takový tajnůstkářský postup byl v rozporu s duchem Charty 77 a jejím základním prohlášením/ Mluvčí se od té doby vystřídali ve svých funkcích; mohou však přesto podat patřičné vysvětlení?

Sdělení Charty 77

Dnes byl před krajským soudem v Hradci Králové potvrzen rozsudek nad mluvčím Charty 77 dr.Jaroslavem Šabatou. Devítoměsíční nepodmínený trest, uložený Jaroslavu Šabatovi pouze za to, že se bránil nezákonitému a surovému počinání příslušníků VB, pokládáme za čirý akt politické msty a za pokus mazit úsilí Charty 77. Potvrzení tohoto politického rozsudku odvolacím soudem je současně výrazem neúcty vůči hlasům mezinárodní veřejnosti, která se proti stíhání Jaroslava Šabaty energicky postavila.

Ač je dr. Šabata uvězněn u vězněn a nemůže momentálně svou funkci vykonávat, zůstává i nadále mluvčím Charty 77; jako jeho kolegové žádáme prokuratury o přezkoumání nezákonného rozsudku. Vyzýváme také naší i mezinárodní veřejnost, aby dále sledovala osud Jaroslava Šabaty a usilovala o jeho osvobození.

16. února 1979

Dr.Václav Benda
mluvčí Charty 77

Zdena Tominová
mluvčí Charty 77

Jiří Dienstbier
mluvčí Charty 77

ooo000ooo

Sdělení Charty 77 o zřízení Fondu občanské pomoci

Vzhledem k tomu, že Chartě 77 byla udělena švédská cena Manismanien a že se množí příspěvky od československých občanů i stoupenců lidských práv v zahraničí, rozhodli jsme se vytvořit fond občanské pomoci. Pověření spravovat získané prostředky na podporu postiženým a další potřebné účely, související s úkoly společenství, přijali dr.Jiří Hájek, dr.Ladislav Hejdánek a Václav Havel, kteří budou spolu s mluvčími Charty 77 rozhodovat o způsobech používání Fondu. Budou přitom vycházet z podnětů ostatních signatářů a dalších občanů a spolupracovat s nimi.

V Praze dne 1.března 1979

Dr.Václav Benda Zdena Tominová Jiří Dienstbier
mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77
Mluvčí Charty 77 dr.Jaroslav Šabata je vězněn.

Adresy: dr.Jiří Hájek, Kosatcová 11, 106 00 Praha 10
dr.Ladislav Hejdánek, Slovenská 11, 120 00 Praha 2
Václav Havel, U dejvického rybníčku 4, 160 00 Praha 6
dr.Václav Benda, Karlovo nám.18, 120 00 Praha 2
Jiří Dienstbier, Podskalská 8, 128 00 Praha 2
Zdena Tominová, Keramická 3, 170 00, Praha 7

ooo000ooo

Sdělení č. 76 /Rozsudek nad Jaroslavem Šabatou je pravomocný/

Senát krajského soudu v Hradci Králové, jemuž předsedal JUDr Jiří Slezák, zamítl dne 16.února 1979 odvolání Jaroslava Šabaty proti rozsudku okresního soudu v Trutnově. Jak jsme už oznámili /viz naše sdělení č.69/, byl tímto rozsudkem Jaroslav Šabata uznán vinným spácháním trestného činu útoku na veřejného činitele /§ 156 odst.2 tr.z./ a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání devíti měsíců v II. nápravně výchovné skupině. Rozsudek nabyl nyní právní moci.

Ačkoli soud rozhodoval o odvolání ve veřejném zasedání, byla účast veřejnosti prakticky vyloučena. Do soudní síně byla vpuštěna jen dcera Jaroslava Šabaty. Dále byl přítomen jeho syn Jan jako odvolatel. Soud se poradě usnesl, že snacha a zeť Jaroslava Šabaty, stejně tak jako jeho důvěrnice Zdena Tominová, nebudou do soudní síně vpuštěni, i když tam zbývala dvě volná místa. V soudní budově se shromázdilo asi 20 přátel

Jaroslava Šabaty a tři zahraniční novináři jimž byl rovněž znemožněn vstup do soudní síně, přestože se ho domáhali. V budově bylo několik desítek policistů, kteří přítomné tajně fotografovali a po odchodu ze soudní budovy je sledovali i při obědě v motorestu u Hradce Králové. Již před zahájením soudu byly na čtvrt hodiny zastaveny tři automobily, v nichž přijížděl obhájce, zahraniční novináři a přátelé Jaroslava Šabaty.

Při veřejném zasedání byl přečten rozsudek okresního soudu a odvolání J. Šabaty, které připravil jeho obhájce JUDr Josef Danisz. V devítistránkovém odvolání poukázal na zjevné rozpory ve výpovědích příslušníků VB a na rozpory mezi výpověďmi a úředním záznamem o události. Odvolání přesvědčivým způsobem prokazuje nevinu obžalovaného a neudržitelnost obžaloby. Dále bylo čteno odvolání Jana Šabaty. Poté byl konstatován obsah spisu předcházejícího soudního řízení. Konečné návrhy přednesli postupně obhájce JUDr Danisz a Jan Šabata, kteří navrhli zrušení rozsudku, dále krajský prokurátor, který navrhoval odvolání zamítnout a konečně Jaroslav Šabata, který v závěrečné části svého návrhu uvedl přibližně toto:

"Pokud rozsudek hovoří o vysoké společenské nebezpečnosti mého jednání, musím říci: To, co jsem udělal ve spravedlivém hněvu, že jsem totiž vyťal políček mladému ještětnému příslušníkovi VB, nezpůsobilo společnosti žádnou škodu. Naopak, dá-li soud za pravdu obžalobě a nevezme-li v úvahu obhajobu, půjde o společensky škodlivé rozhodnutí, neboť bude znamenat podkopávání právního rádu a právních jistot a rozhodně nepřispěje k zvyšování právního vědomí občanů."

Senát složený ze tří soudců z povolání po poradě vynesl usnesení, jímž zamítl odvolání Jaroslava Šabaty i Jana Šabaty jako nedůvodné. Po skončení soudního řízení bylo Jaroslavu Šabatovi povoleno hovořit pět minut s jeho dětmi.

Jaroslav Šabata by měl být propuštěn na svobodu 1. července 1979. V prosinci 1976 byl podmíněně propuštěn na svobodu; z tehdejších šest a půl letého trestu za údajné podvracení republiky mu byl tehdy promunit zbytek v trvání 18 měsíců, který byl podmíněně odložen na tři roky. Vzhledem k tomu existuje reálné nebezpečí, že tento zbytek trestu může být nyní proměněn v nepodmíněný trest. O tom může rozhodnout soud, který Jaroslava Šabatu v roce 1976 podmíněně propustil - obvodní soud pro Prahu 6. Obraťme se proto na světovou veřejnost, aby neustávala v solidárních projevech s nespravedlivě odsouzeným mluvčím Charty 77.

16. února 1979 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Příloha: Konečný návrh přednesený Janem Šabatou při odvolacím řízení

Vážený pane předsedo, vážený soude,

je to poprvé v mém životě, kdy jsem si svoji řeč napsal. Doufám, že situace, kdy je souzen můj otec za něco, o čem se domnívám, že nespáchal, moje počinání ospravedlňuje. Podal jsem odvolání, protože jsem byl příto- men soudnímu jednání první instance a mám k rozhodnutí příslušného soudu zásadní výhrady. Podal jsem je také proto, že jako syn Jaroslava Šabaty mohu podat hodnověrné svědectví o jeho osobnosti a zásadách. Nekládám si za cíl rozebrat případ po právní stránce. K tomu je zde povolán otecův advokát, proto budu hovořit o svém obžalovaném otcovi. Vážený pane předsedo, když člověk s někým žije řadu let v jednom bytě, když ho zná ve chvílích klidu i rozčilení, může hodněvěrně svědčit o jeho charakteru, způsobu reakcí, zvyklostech a vyjadřování.

Frohlašuji proto jasně a srozumitelně, s nejpevnějším přesvědčením o pravdivosti otcovy výpovědi, že otec nikdy nemohl říci nadávku "Ty kurvo esenbácká". Nemá k tomu předpoklady, jako nemá předpoklady stát se mistrem světa ve vzpírání těžké váhy. Frostě je to možné teoreticky a ne prakticky. Proč? Otec byl vychován v křesťanské rodině a i když se vyvinul v ateistu a dialeklického materialistu, etické kořeny křesťanské morálky v něm zrostly příliš hluboko, aby mohly časem vymizet. Mohu to posoudit tím spíše, že já sám jsem o generaci mladší a byl jsem vychován k ateismu a materialistickému světovému názoru. Otec, ať mi to promine, má na vyjadření

vání až puritánský názor. „Mnohokrát se mi stalo, že jsem vypustil z úst nějaké hrubší slovo, stačilo např. "vůl" nebo "blbec" a k tomu ještě nikoli zle míněné, reagoval na ně výcitkou a napomenutím, i když v jeho stylu je např. "No, no synu" nebo podobně. Hrubé vyjadřování je mu cizí a vždy se mu zjevně příčilo. Ani silácké řeči nemá rád. „Očná bych zapochyboval, kdyby byl obviněn z nadávky "Ty darebáku", , a kdyby odmítl o tomto bodě vypovídат. Ale "Ty kurvo esenbácká" nemohl říci, protože k tomu není uzpůsoben. A protože to neřekl, proto se tak vášnivě tomuto nařčení brání. Otec nemá důvod lhát, protože jediné, co ho může ubránit je pravda. Nemá důvod zapírat, protože mimo sebe nemůže nikomu ublížit. Nemůže lhát, protože se přiznal k políčku, který sám o sobě, odhlédnutu od okolnosti, za jakých byl dán, je důvodem k daleko vyššímu trestu. Vypovídal od začátku stejně, neměnil výpověď, bránil se holou pravdou. Mohlo by se zdát, že mezi tím, že dal facku, a mezi jeho odmítnutím z nařčení z nadávky je rozpor. Ze z jednoho vyplývá druhé. Není to tak. Každý člověk, který se cítí být člověkem, a který má lidskou důstojnost, si tuto důstojnost musí hájit, aby zůstal tím, čím je. Jsou určité hranice, za které nemůže jít. Člověk snese mnoho, ale ponižování své důstojnosti nesmí snášet. Otec se nebránil fyzickému násilí, nebránil se osobní prohlídce. Tou fackou řekl dost nesmyslnému ponižování lidské důstojnosti. A ne jenom své, ale všech těch, kteří se nedokáží bránit, ale přesto chtějí být lidmi. Chápu jeho počinání a souhlasím s ním. Člověk, který uhodí z těchto důvodů, nedoprovodí úder nadávkou, protože ví, co je to ponižování, a nesníží se na stejnou úroveň, aby oplácel ponižování ponižováním.

V soudním jednání v první instanci byla facka brána jako vedlejší, nadávka jako hlavní. Plyně to ze samotné obžaloby. Co je smyslem této změny? Nevím. Vím ale, jaký důsledek má tato změna. Tím, že je opomíjeno to, co se stalo i když jinak, než tvrdí svědčící příslušníci, tím, že je kladen důraz na něco, co se dle logiky věci a mého přesvědčení nestalo, mění se celý charakter případu. Jsem přesvědčen, že otci nejde o trest odňtí svobody, nakonec je politikem v opozici a zná riziko tohoto postoje, jde mu o něco důležitějšího, jde mu o lidskou pověst a jeho politickou hrádku. Jde mu o samé základy jeho bytí. V dějinách se mnohokrát ukázalo, že většina nemusí mít vždy pravdu. A já jsem přesvědčen, že v tomto případě je pravda na straně mého otce. Doufám, že vážený soud pečlivě zváží všechny okolnosti, že nedopustí, aby rozsudkem udělal z otce někoho jiného, než je, protože ať je jakýkoli, je v první řadě čestný občan a člověk.

Navrhoji proto, aby soud zrušil rozsudek první instance a obžalovaného zprostil obžaloby.

Jan Šabata, Brno, Havlíčkova 53
odvolatel

ooo000ooo

Sdělení č. 77 /Odsouzení Jiřího Slováka/

Okresní soud v Mostě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 8.p-rosince 1978 v senátě složeném z předsedy Drahoslava Matěchy a soudců Ladislava Růty a Čestmíra Víška, že Jiří Slovák je vinen promovalého právníka spácháním trestného činu hanobení republiky a jejího představitele /§ 103 tr.z./, za což ho odsoudil k nepočíněnému trestu ednětí svobody v trvání čtyř měsíců v I.nápravně výchovné skupině; zároveň mu uložil ochranné protialkoholní léčení. Krajský soud v Ústí nad Labem tento rozsudek v odvolacím řízení dne 18.ledna 1979 potvrdil; senátu krajského soudu předsedal Josef Kugel. V přípravném řízení věc vyšetřoval ppř. Venclíček z 00 VB Most. Jiří Slovák dosud trest nenastoupil.

Obžalobu okresního prokurátora v Mostě JUDr Miroslava Wohanky byl Jiří Slovák žalován, že v nezjištěnou dobu v březnu 1977 - tedy téměř před dvěma roky! - v Mostě před restaurací Luna a ve Skupově ulici opankován vykřikoval výrok "až bude Gustav Husák viset na větví, bude v české zemi ráj", čímž snižoval vážnost prezidenta republiky a dopustil se

tím uvedeného trestného činu.

Při soudním řízení prohlásil Jiří Slovák, který se měl popsaného jednání dopustit v opilosti, že si žalovaného skutku není vědom. Před soudem se domáhal psychiatrické léčby. Rovněž prokurátor navrhoval upuštění od potrestání a ochranné léčení. Je krajně neobvyklé, že soud tomuto návrhu nevyhověl a Jiřímu Slovákovu vyměřil nepodmíněný trest odnětí svobody.

Jiří Slovák, nar. 22. února 1954, signatář Charty 77, je zedník a bydlí v Mostě, tř. Františka Halase 2615. Podle znaleckého posudku je chronickým návícovým alkoholikem a slaboduchý; byly u něho zjištěny známky perinatální encefalopatie. V minulosti byl trestán za trestný čin výtržnictví, jehož se měl dopustit verbálním projevem.

Z dostupných materiálů je zřejmé, že soud nesprávně hodnotil skutek i osobnost obžalovaného, jestliže kromě rozhodnutí o ochranném léčení stanovil i trest odnětí svobody. Jiří Slovák je jedním z mnoha č.s. občanů, kteří jsou odsuzováni k nepodmíněným trestům odnětí svobody za obdobné verbální projevy.

17. února 1979   Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 78 /Rozsudek nad J. Klierem, P. Oudou, I. Holotovou, a J. Hegrem potvrzen/

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl dne 14. února 1979 odvolání Josefa Klíera, Petra Oudy, Ivany Holotové a Josefa Hegra proti rozsudku okresního soudu v Mostě. Rozsudek /viz naše Sdělení č. 72/ tím našel právní moci. Z průběhu soudního řízení vyplývá, že všichni čtyři odsouzení jednali v souladu se svým svědomím a právě proto byli krutě postiženi. Jde přitom o lidi mladé, bez osobního zázemí, o něž by se mohli v současné době opřít. Jejich případ zaslouží proto zvýšenci pozornost z humanitárního hlediska.

16. února 1979   Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 79 /Vojtěch Srna a Miloslav Šváček obžalováni/

Okresní prokurátor v Ústí nad Orlicí JUDr Josef Lokvenec podal dne 15.1. 1979 okresnímu soudu obžalobu na Vojtěcha Srnu a Miloslava Šváčka /viz naše sdělení č. 31/.

Vojtěch Srna, nar. 30.1.1932, bytem Podolí čp. 1 okres Brno-venkov, římsko-katolický duchovní, který nyní pracuje jako topič, je žalován, že "v době od 11.7. 1977 do 21.7. 1977 vykonával v esperantském táboře v Herboticích, okres Ústí nad Orlicí, společně s polským duchovním Zielonkou pro účely tábora a jeho účastníky duchovenskou činnost, ačkoliv státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti měl pouze pro svoji farnost ve Svatoslavi, okres Brno-venkov, tedy v úmyslu mařit nebo ztěžovat výkon státního dozoru nad církví nebo náboženskou společností porušil ustanovení zákona o hospodářském zabezpečení církvi a náboženských společností".

Miloslav Šváček, nar. 2.2. 1941, bytem Penčice čp. 16, okres Přerov, vedoucí střediska zemědělského stavebního sdružení Přerov, podle textu obžaloby "v době od 11.7. 1977 do 21.7. 1977 jako vedoucí esperantského tábora v Herboticích, okres Ústí nad Orlicí, jednak zajistil konání duchovenské činnosti pro účastníky tábora, jednak prováděl překlad duchovních mší z esperanta do češtiny, tedy poskytoval jinému pomoc k spáchání trestného činu maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 tr.z.".

Příslušné zákoně ustanovení trestního zákona zní: "Kdo v úmyslu mařit nebo ztěžovat výkon státního dozoru nad církví nebo náboženskou společností poruší ustanovení zákona o hospodářském zabezpečení církvi nebo náboženských společností, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo

peněžitým trestem." Zmíněný zákon z roku 1949 stanoví jen tolik, že duchovenskou činnost mohou vykonávat jen osoby, jež k tomu mají státní souhlas, že každé ustanovení /volba, jmenování/ duchovního vyžaduje předchozí státní souhlas a že tento souhlas obdrží duchovní od krajského národního výboru svého stálého bydliště. Konkrétní praxe státního dozoru nad církvemi se však řídí různými neveřejnými směrnicemi, jež nemají povahu zákona a jsou sdělovány někdy jen ústně. Na to se také odvolává text obžaloby, kde stojí: "jak bylo vyšetřováním zjištěno, tak v esperantském táborě v roce 1977 byl přítomen též obviněný Vojtěch Srna. V té době byl duchovní římsko-katolické církve se státním souhlasem k výkonu duchovenské činnosti pro farnost Svatoslav, okres Brno-venkov. Jako takový věděl velmi dobře, neboť byl o tom poučován příslušnými orgány, za jakých podmínek může vykonávat duchovenskou činnost mimo obvod své farnosti." Ze toto "poučování" duchovních ze strany státních orgánů jde velmi daleko a zasahuje hluboko do "vnitřních náboženských záležitostí" - slovy oficiální terminologie - totiž i do sféry teologické a dokonce liturgické, názorně dosvědčuje další citace z obžaloby: "Tak jak bylo vyšetřováním zjištěno, tak obviněný Srna jednak sám několikrát sloužil duchovní mše, a jednak při duchovních mších, které sloužil polský duchovní Zielonka, tento ministroval, neboli sloužil duchovní mše se Zielonkou společně. Obviněný Srna jistě velmi dobře věděl, že v ~~katolické/církvi~~ římsko-katolické církvi platí obyčej, že pro ministrování se používá laických věřících. Když však konají mše duchovní z povolání společně, a to ať již v hodnotech kněžských nebo biskupských, arcibiskupských nebo kardinálských, vždy se jejich spoluúčast označuje jako koncelebrace a nepovažují se tudíž za pouhé ministranty /viz vyjádření ministrařstva kultury č.12/. Z tohoto vyjádření nutno činit závěr, že obviněný Srna jako duchovní měl mít souhlas duchovního tajemníka OVN v Ústí nad Orlicí pro tuto činnost. On však o tento souhlas nepožádal a proto vykonával činnost, pro kterou neměl povolení."

Obraz právního postavení věřících ČSSR, jak jej dokresluje citovaná obžaloba, je otřesný a pro mnoho lidí, kteří se s touto sférou prakticky nesetkávají, možná neuvěřitelný. V atmosféře zastrašování, v níž věřící v Československu po desíti letech žijí, tito sami mnohdy různé nezákonnosti a příkoří vůči nim páchané zatajují nebo se soukromě obracejí na církevní představitele, kteří se však k těmto případům dosud veřejně nevyjádřili /viz naše sdělení č. 73 k případu J. Pavláčka/.

Podle třetího a pátého odstavce ~~Mezinárodního~~ /Mezinárodního/ 18. článku Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo projevovat svou víru sám nebo společně s jinými ať veřejně nebo soukromě, prováděním náboženských úkonů, bohoslužeb, zachováváním obřadů a vyučováním. Toto právo může být podrobeno pouze takovým omezením, jaká přepisuje zákon a která jsou nutná k ochraně národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo základních práv a svobod jiných. "de je klíč k výkladu zákona o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností z r.1949 a pokud nějaké další směrnice nebo vyjádření tato omezení ještě zužují, je na příslušných státních institucích, aby v souladu s 2. článkem zmíněného paktu podnikly nutné kroky k schválení takových zákonodárných nebo jiných opatření, která jsou nutná k uplatnění práv, uznaných v paktu. Dříve však, než k těmto krokům dojde, vyjadřujeme veřejně svou solidaritu s lidmi, kteří mají stát před soudem pro uplatnění práva na svobodné vyjádření své víry, jak je tomu právě v případě Vojtěcha Srny a Miloslava Šváčka. Hlavní líčení proběhne u okresního soudu v Ústí nad Orlicí 22. února 1979.

21. února 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 80 /Změny a doplňky souhrnného sdělení č. 63/

V souhrnném sdělení č. 63 jsme uvedli základní informace o případech, které sledujeme. Za poslední dva měsíce došlo k těmto změnám:

Podmínky věznění Miloslava Černého v NVÚ MS Mírov se výrazně zlepšily. Miloslavu Černému je poskytována potřebná lékařská péče a není již šikánován pro údajné neplnění pracovní normy. Je to výsledek široké solidarity v národním i mezinárodním výkonové měřítka. Tato skutečnost se potvrzuje i v jiných případech. Intervence ve prospěch vězňů, dopisy a balíčky ze zahraničí mají pozitivní vliv na podmínky, v nichž vězni žijí. Zdravotní stav Miloslava Černého byl koncem roku 1978 už natolik vážný, že nelze vyloučit názor, že tato solidarita mu zachránila život. VONS u této příležitosti zaznamenává, že na solidárních akcích s Miloslavem Černým, dělníkem z Liberce, se podíleli především liberečtí občané - většinou mladí dělníci, dále Charta 77, Amnesty International a další instituce a jednotlivci.

Olišný je osud Jiřího Lederera /nar. 15.7.1922 - ve sdělení č. 63 bylo chybně uvedeno 1921/, kde se výsledky skutečně mohutné mezinárodní kampaně dosud neprojevily. Podle jeho posledního dopisu z 25.2.1979 trpí již měsíc vleklou chřipkou, ale vězeňský lékař ho neuznal práce neschopným. I v tomto stavu musí denně nastupovat do práce a plnit předepsanou výkonovou normu, což mu činí velké potíže, neboť trpí současně nespavostí. Cítí se již velmi vyčerpán, neustále hubne, na váze ztratil za dobu věznění již téměř 10 kg /tělesná váha klesla pod 60 kg/. Nebyl mu vydán lék Muthesa, který mu byl podáván proti chronickým žaludečním potížim, ačkoliv manželka tento lék včas odeslala /má potvrzení pošty/. Rovněž mu nebyly předány tři poslední dopisy z domova. Z jeho sdělení vyplývá, že mu byl uložen trest odnětí práva přijmout balíček ve vaze dvou kilogramů, který jinak smí obdržet jednou za půl roku; zákaz se týká balíčku, který by jinak obdržel v červnu 1979, další balíček obdrží nejdříve v prosinci 1979. Zdravotní stav Jiřího Lederera při zostřených podmínkách výkonu trestu vyvolává velké obavy a není vyloučeno, že tím má být ještě zesílen nátlak na jeho psychiku. Jiří Lederer je vězněn v NVÚ MS Fíkem a Kralupy Ostrava.

Poslední ze tří politických vězňů, na jejichž vážný zdravotní stav poukázala Charta 77 dopisem Mezinárodnímu červenému kříži z 1.10.1978, byl Jan Šimsa, který byl 30.1.1979 propuštěn z NVÚ MS Plzeň - Bory a to po vykonání celého trestu v trvání osmi měsíců.

Jaroslav Šabata byl pravomocně odsouzen k devítá měsícům nepodmíněně. Jak jsme již konstatovali, zmírnění právní kvalifikace jeho údajného trestného činu, výše trestu i náhlé zlepšení lékařské péče koncem roku 1978 považujeme za výsledek rozsáhlé mezinárodní kampaně. Místo věznění Jaroslava Šabaty po odvolacím řízení není dosud známo.

Po vykonání celého trestu v trvání jednoho roku byl začátkem února t.r. propuštěn z NVÚ Plzeň - Bory Michal Kobal; ve smyslu rozsudku byl převezen do psychiatrické léčebny v Kosmonosech, okr. Mladá Boleslav /pavilon 16 A/. Ve výkonu trestu mu byly doručovány i výrazy solidarity ze zahraničí.

Rozsudek nad Petrem Cibulkou /dva roky/, Liborem Chloupkem /20 měsíců/ a Petrem Pospíchalem /11 měsíců/ je pravomocný; Petr Cibulka je znovu trestně stíhán za výrok, který měl vyslovit v soudní síni. Všichni jsou nyní vězněni v NVÚ ~~Fíkem~~ MS Plzeň - Bory.

Také rozsudek nad Františkem Hrabalem a Jiřím Volfem - každý byl odsouzen ke třem letům - nabyl právní moci. Oba byli, jak jsme již oznámili, odsouzeni za trestný čin podvracení republiky; VONS sleduje kromě nich jen tři další případy, když došlo k odsouzení za tento trestný čin: Jiří Lederer, Aleš Macháček, Vladimír Laštůvka; dále sleduje tři případy odsouzení za přípravu k tomuto trestnému činu: Jaroslav Dvořák, Bedřich Raška a Václav Novotný.

Pravomocným se stal i rozsudek nad Zdeňkem Kaštákem: deset měsíců nepodmíněně.

Také rozsudek nad čtyřmi odsouzenými za trestný čin křivé výpovědi, jež se měli dopustit jako svědci v trestní věci proti Jiřímu Chmelovi, je pravomocný. Josef Klier a Petr Ouda jím byli odsouzeni každý ke dvěma letům odňtí svobody, Josef Hegr k osmnácti měsícům a Ivana Holotová ke čtrnácti měsícům. Všechny tresty jsou nepodmíněné.

Místa věznění F.Hrabala, J.Volfa, Z.Kaštáka, J.Kliera, P.Oudy, J.Hegra a i.Holotové nejsou dosud známa.

Člen VONS, pater Václav Malý, nar. 1950, do konce ledna 1979 kaplan u sv.Bartoloměje v Plzni, byl postižen tzv.odňetím státního souhlasu k výkonu duchovenské funkce; v této souvislosti oznamujeme změnu jeho adresy: Václav Malý bydlí nyní Nad pomníkem 2, Praha 5.

Členy VONS jsou rovněž dr.ing. Jakub Trojan, Mělnická 44, Neratovice, okr.Mělník a ing. Jan Litomiský, 394 05 Vyskytná 2, okr.Pelhřimov. /Seznam ostatních členů VONS a jejich adresy viz sdělení č.63/.

6.března 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 81 /Hlavní líčení v trestní věci proti Vojtěchu Srnovi a Miloslavu Šváčkovi odročeno na neurčito/

Dne 22.2.1979 bylo u okresního soudu v Ústí nad Orlicí zahájeno hlavní líčení v trestní věci proti pateru Vojtěchu Srnovi a Miloslavu Šváčkovi, stíhanými obžalobou okresního prokurátora JUDr Josefa Lokvence pro trestný čin maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi resp. pro pomoc k tomuto trestnému činu /§ 178 tr.z./.

V průběhu hlavního líčení bylo vyslechnuto deset svědků, kteří potvrzovali výpovědi obžalovaných a uváděli skutečnosti, které by soud měl hodnotit jako okolnosti hovořící ve prospěch obžalovaných. Z jejich výpovědí před soudem vyplynulo, že vyšetřevatelé, kteří vyslýchali svědky v přípravném řízení, nepostupovali vždy podle zákona. Prokurátor podal návrh, aby soud vyslechl vyšetřovatele, kteří měli údajně vyvíjet nátlak na svědky. Soud nato odročil hlavní líčení na neurčito. Oba obžalovaní jsou na svobodě.

Jak jsme již oznámili/viz naše sdělení č. 31 a 79/, spatřuje prokurátor trestný čin Vojtěcha Srny v tom, že tento katolický kněz v červenci 1977 v esperantském táboře v Herborticích,okr. Ústí nad Orlicí sloužil mši, resp. ji koncelebroval s polským duchovním Zielonkou, ačkoliv měl státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti pouze pro svoji farnost ve Svatoslavi, okr.Brno-venkov. /Tento státní souhlas patera Srny mezičím ztratil a pracuje nyní jako topič./ Trestná činnost Miloslava Šváčka měla podle prokurátora spočívat v pomocí k jednání patera Srny, mj. v překladu mše z esperanta do češtiny.

Vyšetřování bylo zahájeno ještě před skončením tábora dne 21.7.1977. Případ a zvláště probíhající soudní řízení vyvolal pozornost i v zahraničí.. Tak např. rakouský právník dr.Adolf Halbedl poslal dne 15.února 1979 okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí protestní dopis. Na mezinárodní aspekty celé aféry upozorňuje i Miloslav Šváček, který uvádí, že byl při svém jednání, za něž je nyní stíhan, veden snahou zabránit poškození pověsti čs,státu v cizině, a proto respektoval výkon duchovenské činnosti patera Zielonky. Adolf Halbedl a Miloslav Šváček se dovolávají platnosti Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Případ patera Srny a Miloslava Šváčka vzbudil zaslouženou pozornost v katolické církvi v Polsku a ve Vatikáně.

Trestní stíhání Vojtěcha Srny a Miloslava Šváčka považujeme nejen za flagrantní porušení lidských práv a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, ale i za naprostoto protiústavní postup justičních orgánů. Toto trestní stíhání je příkladnou ukázkou zneužití trestního zákona.

6.března 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

oooo 0000 oooo

Sdělení č. 62/Případ Milana Vlahoviče/

Okresní soud v Bruntále nařídil na 9.března 1979 na 13.hodinu veřejné zasedání v trestní věci proti Milanu Vlahovičovi, nar. 16.5. 1932, řidiči n.p. Montované stavby, Praha 8, U pekařky 7, trvale bytem Huzová č.7, okres Bruntál.

Milan Vlahovič byl dne 27.5.1977 odsouzen okresním soudem v Bruntále pro trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení /podle § 198, písm.b trestního zákona - postihující hanobení přesvědčení/ a pro přečin proti zájmům socialistického hospodářství /podle § 2 písm. c zákona o přečinech, který postihuje provozování neoprávněné soukromé výrobní nebo jiné výdělečné činnosti menšího rozsahu/, a to k úhrnnému trestu odňatí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na dva roky.

Vzhledem k tomu, že dvouletá zkušební lhůta dosud neproběhla, lze mít důvodně zato, že soud bude nyní ve veřejném zasedání rozhodovat o tom, že odsouzený uloženým podmírkám nevyhovuje a že se trest odnětí svobody vykona § 60, odst. 1, 5 tr.zákona.

V odůvodnění pravomocného rozsudku z 27.5.1977 se uvádí, že Milan Vlahovič v místním hostinci v podnapilém stavu /citujeme podle rozsudku včetně několika gramatických chyb/ a nejasnosti/ "mimo jiného prohlásil Chartu 77, pohlouval předsedu MNV Jaroslava Koláře a další funkcionáře, hovořil také o problematice Číkánů a pod."/ konec citátu/. Rozsudek dále tvrdí, že přítomní mu oponovali a Milan Vlahovič je napadl a /další citát z rozsudku/ "hrubě urázel jmenovitě některé členy KSC, soustavně však pronesl hrubé urážky na členy KSC vůbec" /konec citátu/. Dále se v rozsudku uvádí: "v místě nynějšího trvalého bydliště nemá dobrou pověst vzhledem k tomu, že soustavně veřejně kritizoval místní funkcionáře a negativně tak ovlivňoval vztahy v obci" /konec citátu/.

Milav Vlahovič patří k četným, širší veřejnosti neznámým československým očkanům, kteří veřejně kritizují poměry ve svém okolí. Za to byl také v roce 1977 odsouzen a za to mu má být nyní tento trest proměněn na trest nepodmíněný. V lednu 1979 podepsal základní prohlášení Charty 77.

6. března 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

888 888 888

Sdělení č. 83 /Represe proti Jiřímu Grunertádovi a dalším mladým lidem/

Ve dnech 20. - 24. 2. 1979 byla v Praze bezpečnostními orgány zadržena skupina mladých lidí /asi 14 osob, mezi nimi dva signatáři Charty 77/. Byli podrobeni mnohahodinovým výslechům /alespoň v jednom případě vyšetřovatelé údajně užili fyzického násilí/ a část z nich byla nezákonné uvězněna /některí až na 80 hodin/. Současně byly provedeny dvě domovní prohlídky.

Formálně byl tento zásah Bezpečnosti zdůvodněn podezřením z přípravy trestného činu zavlečení vzdušného dopravního prostředku do ciziny /§ 180 c/ tr.zák./. Ve skutečnosti byly však výslechy do značné míry zaměřeny na činnost Charty 77 a rozšiřování jejich materiálů. Výbor po-kládá celou akci i podezření z uvedeného tr.činu za policejní kostrukci, jejímž cílem je zastrašit zúčastněné a popřípadě je vydírat hrozbou vážného obvinění. K dokreslení postupu bezpečnostních orgánů vydáváme v příloze zprávu signatáře Charty 77 Jiřího Gruntoráda o průběhu jeho za-držení.

6. března 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Příloha: Sdělení Jiřího Gruntoráda

Dne 20. 2. 1979 jsem byl kolem 16.00hod. zadržen v zaměstnání třemi pracovníky StB. Nikdo z nich se nepředstavil, neposkytli mi žádné poučení, pouze "s mým laskavým svolením" prohlédli obsah skřínky, kterou používám. Potom prohlásili, že "půjdu s nimi", odvezli mě zeleným vozem Škoda MB domů, cestou mě žádali, abych jim vydal revolver. Domů vešli se mnou a

zatímco jsem se převlékal, provedli "s mým laskavým svolením" povrchní prohlídku, která trvala asi 20 minut bez úředního povolení a beze svědků. Nic přitom neodebrali. Potom mě vyzvali, abych jel s nimi, odvezli mě do Bartolomějské ulice č.7, tam mě přivedli přes dvířko do sousední budovy, kde jsou umístěny celý předběžného zadržení. Zádal jsem jednoho z pracovníků StB, aby mi umožnil rozhovor s advokátem. Po krátkém telefonátu mi sdělil, že "to není povolené". Poté všichni odešli. Byl jsem podroben přijímací proceduře se svolením, prohledáváním všechn svrků i spolků a podepsal jsem soupis všech věcí, které mi byly odebrány a uloženy. Pak jsem byl odveden do celé č.18. Druhý den dopoledne jsem byl odveden dvěma pracovníky StB do Bartolomějské ulice č.4, kde se mě snažili vyslychat. Ptali se, kde mám revolver, kam pro něj pojedeme a pod. Dále se ptali, zda jsem podepsal Chartu 77, jestli znám nějaké její signatáře, s kým se stýkám, zda znám Jiřího Prokopce, Jiřího Berana, Iva Jablonského a pana Šebka. Na tyto otázky jsem neodpovídal. Pak mi sdělili, že jsem předveden podle známého zákona o SNB a poskytli mi zákonné poučení. Zádali mě, abych se vyjádřil k tomu, že prý mi pan Jiří Beran prodal revolver za 500,- Kčs. To jsem odmítl. Do protokolu zapsali moje nacionále a formulaci: "Po poučení odmítá vypovídat". Příslušník, který vedl výslech, pronášel různé ironické poznámky, např.: "Vy si myslíte, že jste národní hrdina, přinesu vám benzín a můžete se upálit", "ti chartisté vás dobře vychovali, za to dostanete bobříka mlčení", "znáte jistě paní Kukalovou, to je mlčící hora masa a přesto máme důkazy, že rozmnožovala Chartu". Poté se snažil použít psychický nátlak a říkal: "Frotáhneme vás v poutech po domě, aby to viděli sousedi, vytrháme parkety, obrátíme všechno naruby u vaší maminky, u všech příbuzných a známých a najdeme na vás taklik svinstva, že se budeš divit. Na každého se něco najde." Proti tomuto nátlaku jsem se ohradil škoky: "To je nepřípustný nátlak". Příslušník řekl: "To jsem čekal, že řeknete, to jsou chartistické manýry." Pak jsem byl odveden zpět do celé. Dopoledne mě odvedli znova do stejné budovy, ale do jiné kanceláře. Byl tam starší muž, který se choval velice slušně, přečetl mi poučení a žádal, abych vypovídal o revolveru, který jsem měl údajně koupit. To jsem odmítl. Na dotaz, zda se chci k tomu vyjádřit, jsem uvedl, že o existenci revolveru pochybuji. To bylo do protokolu zapsáno. Protokol jsem podepsal a vysývající i přítomen příslušník se podepsali nečitelnými podpisy. Pak jsem byl odveden zpět do celé. 22.2. odpoledne jsem byl opět odveden do stejné kanceláře, kde seděl tentýž muž a něco psal. Sdělil mi, že jsem důvodně podezřelý z přípravy trestného činu zavlečení vzdušného dopravního prostředku do ciziny a přečetl mi z trestního řádu poučení. Potom zapsal do protokolu moje osobní údaje, včetně údajů o rodinných poměrech. Ptal se, jestli budu vypovídat a zda se chci k tomu vyjádřit. Uvedl jse, že odmítám cokoli vypovídat a že se podle mého názoru jedná o zřejmou konstrukci Bezpečnosti. Dále jsem uvedl, že hodlám vypovídat pouze v přítomnosti advokáta. To bylo zapsáno, pouze užil formulace "obhájce" místo "advokát". Na moje upozornění to opravil. Pak napsal "vysývající /hodnost/ Děťka" a vpravo moje jméno. Tento protokol jsem podepsal. Potom zavolal z chodby jiného příslušníka, který nebyl výslechu přítomen a ten se podepsal jako vysývající /Děťka/. Pak vyplnil růžové formuláře o vzetí do vazby /důvodné podezření z přípravy k zavlečení vzdušného dopravního prostředku do ciziny/ s datem 21.2.1979 17. hod. Na zadní straně bylo napsáno "oddělit od Jiřího Prokopce". Po přečtení tohoto usnesení jsem byl odveden zpět do celé. Stojí za zmínku, že to byla kobka v suterenu o rozloze asi 9 m² s provlhlými a plesnivými stěnami, kde jsem byl vězněn spolu s dalšími dvěma muži. Ti byli odvedeni ve čtvrtek odpoledne. Až do pátku do 17. hodin jsem byl v cele sám a nebyly se mnou provedeny žádné úřední úkony. V 17. hodin jsem byl vyveden z celé, byly mi vráceny všechny osobní věci a v 17.30 jsem byl jedním z pracovníků StB vyveden před budovu v Bartolomějské ulici č.7 a bez vyvěstlení propuštěn.

Po návratu domů jsem zjistil, že v bytě byla provedena velmi důkladná domovní prohlídka /21.2.1979 od 17.00 do 20.00 hod./ na základě povolení městského prokurátora s odůvodněním, že je důvodné podezření, že mám v

držení věci, které souvisejí s přípravou trestného činu zavlečení vadušného dopravního prostředku do ciziny. Zaměstnanci Bezpečnosti prohlédli pečlivě veškeré písemnosti, korespondenci, poznámky a adresy známých a přátele. Není vyloučeno, že si některé opsalí. Při prohlídce bylo zabaveno asi 20 různých položek. Pro ilustraci některé uvedu: Sdělení Charty 77 o procesu s J. Šabatou, několik Sdělení ~~z~~ Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, Kniha Charty z roku 1977, použité uhlové papíry, časopisy Kriminalistický sborník, láhev s emailovou barvou a nápisem: Pozor, boučhá, sádrovou sošku Madony a rtuťové spinače. Zmizely také nepoužité uhlové papíry a strojepisné stati a články T.G. Masaryka, dále rukopisné poznámky a není vyloučeno, že i další věci, které nejsou uvedeny v protokolu o vykonané domovní prohlídce.

Dozvěděl jsem se, že ze stejných důvodů byly vyslychány i další osoby, např. Jiří Prokopec, Jiří Beran, Jiří Beneš, Ivo Jablonský, Karel Šebek a další. Také v bytě Iva Jablonského v Lublaňské ulici č. 67 byla provedena domovní prohlídka.

Mám obavy, že tyto akce Státní bezpečnosti mohou pokračovat a že se hledají záminky k trestním postihům mladých lidí nekonformního smýšlení. Také je patrná snaha spojovat Charty 77 s přípravou teroristických akcí, což ostatně není nic nového.

Závěrem chci konstatovat, že podobným perzekucím může být podrobен každý, kdo žije nekonformním způsobem a kdo se s takovými lidmi stýká, i když není signatářem Charty 77. Z těchto důvodů jsem byl zřejmě "potrestán" 73 hodinami vězení, z toho 28 hodinami samovazby.

V Praze dne 24. února 1979

Jiří Grunovský
Sokolská 4, Praha 2
/Vítězného úncra 4/

oooo 0000 oooo

Pan
dr. Jaromír Obzina, ČSSB.
ministr vnitra ČSSR

Vážený pane ministře,

už sedm měsíců jsem předmětem zcela zvláštní a neobvyklé pozornosti Vašeho ministerstva. Zprvu šlo o různé formy nezákonního policejního dohledu, poslední čtyři měsíce běží o úkaz i v našich poměrech dosti vzácný, totiž o důkladnější či méně důkladné domácí vězení: příslušníci SNB mi znemožňují opustit byt, respektive venkovskou chalupu, v níž se převážně zdržuji, a zároveň mi znemožňují, aby mne kdokoliv navštívil. Toto domácí vězení se přitom stále zostřuje: donedávna jsem byl například pouštěn - byt s komplikacemi, omezeně a s policejním doprovodem - alespoň na nezbytné nákupy pro domácnost, od včerejšího dne, tj. 2. 3. 1979 mi bylo zabranováno opustit byt i jen proto, abych si koupil něco k jídlu. Příslušníci SNB, kteří můj byt střeží, mi ~~ne~~ dokonce řekli, že jim je jedno, jestli doma umřu hlady, a že mi rádi opatří rakev, až se to stane. Neřekli to ovšem před civilními svědky, protože takové a horší věci říkají, jak jsem si povšiml, zásadně jen teď, když není mimo mne přítomna žádná nepolicejní osoba. /Nebudu Vám líčit všechny jednotlivé šikany, jejichž jsem byl po dobu svého policejního dohledu a domácího vězení obětí, ani nebudu vyjmenovávat všechny paragrafy trestního zákona, podle nichž by toto jednání policejních orgánů mohlo být kvalifikováno jako trestný čin. Chci Vás pouze upozornit na to, že orgány Vám podřízené se dopouštějí v mém případě věcí, které nejen nemají poporu v zákoně a jsou projevem čiré svévolje, ale které navíc pohoršují občany. Dosud jsem proti tomu všemu neprotestoval, protože mi je nepřijemné bojovat za sebe sama. Teď však už mlčet nemůžu, zdaleka totiž nejde jen o mne: Budu-li bez protestu snášet šikany, jimž jsem vystaven, pak tím budu jen usnadňovat jejich evontuální páchaní i na jiných osobách a přispěji bezdéký k tomu, že se tyto nezákonní metody stanou posléze běžnou praxí. Neznám důvody, proč

Vaše ministerstvo věnuje v současné době tak mimořádnou pozornost právě mé osobě, a ani mě ty důvody, po pravdě řečeno, příliš nezajímají. Vím pouze to, že já zákony tohoto státu neporušuji, ale že je stále zřetelněji a nezakrytěji porušují ti, kteří by je měli chránit. Sedím v tuto chvíli ve svém bytě v Praze-Dejvicích, nereaguji na občasné zvonění zvonku, jímž si Vaši podřízení krátki dlouhou chvíli za mými dveřmi, nereaguji ani na jejich urážlivé řeči /kterými se mě možná snaží vyprovokovat k nějakému výroku, za který by mne pak mohli stíhat/; sedím tedy ve svém bytě, jsem na svobodě a přitom v samovazbě a je mi smutno. Nikoli proto, že bych nesnášel samotu, ale proto, že je mi líto, co všechno je možné v zemi, v níž žiju, kterou mám rád a kterou nechci opustit. Ládám Vás tímto veřejným dopisem, abyste v obecném zajmu zjednal nápravu, totiž abyste odvaloval všechna opatření, která proti mně SNB podniká a jimiž jen znova a znova potvrzuje neradostný stav občanských práv a svobod v naší zemi.

S pozdravem

Václav Havel, spisovatel
U dejvického rybníčku 4
Praha 6

3. 3. 1979

P.S. Charakteristické je, že tento dopis jsem musel ze svého zajetí obtížně propašovat, přičemž se to povedlo až při druhém pokusu; při prvním ho Vaši zaměstnanci zabavili.

ooo 000 ooo

Redakce Rudého práva
Na poříčí 30
Praha

V článku, který otisklo RP ve čtvrtek 23.11.1978 pod názvem "Krise protičeskoslovenské propagandy", je mnoho nepravd, s nimiž jako občan žijící v Československu nemůžeme souhlasit. Mimo jiné tzv. "Desatero západní propagandy proti Československu", na které v průběhu dopisu odpovídáme.

Nyní citujeme otištěné "desatero", abychom s ním mohli seznámit další zájemce a odpověď na něj:

1. V roce 1968 prý u nás nešlo o nic jiného, než o demokratické reformní a socialistické změny.
2. A. Dubček a spol. byli socialističtí, demokratičtí a humanističtí hrdinové.
3. Měli prý spontánní podporu československého lidu, který se nemůže s smířit s dnešním režimem.
4. SSSR překazil chystané reformy a vnutil ČSSR politický systém, který neodpovídá jeho podmínkám.
5. Události srpnových dnů jsou ličeny v nejdramatičtějších barvách hlavně za pomoci hořícího tanku.
6. Gudášový komunismus prý má udržet obyvatelstvo ČSSR v poslušnosti, ale vede k politické pasivitě.
7. Elita národa je prý vyřazena z kvalifikované práce.
8. Československá ekonomika začíná stagnovat a hrozí jí katastrofa.
9. Ve vedení strany jdou prý osobní rozpory.
10. Situace je prý horší než před rokem 1968.

Toto ubohé schéma západní propagandy, píšete v RP, se opakuje už 10 let. Jako prostí občaní nemáme o určitéch politických problémech přehled. Ani nemůžeme mit, už proto, že o nich nejsme hromadnými sdělovacími prostředky informováni. Ve všech všedního života nás však obelhávat nemůžete. Ostatně, není-li v obchodě k dostání to či ono, je to také politika /tak píše L. Brežněv ve své knize "Celinu", vycházející v našem tisku na pokračování/.

Dále autoři článku uvádějí, jaký rozhořčený odpor vyvolal "pamflet" Charty 77 v naší veřejnosti.

Masových podpisů proti "něčemu" lze v Československu dosáhnout snadněji, než dříve tolik oblíbené akce 1 procento z platu na "něco". Podpisy proti něčemu, co nikdo z podepsaných neznal!

Kdybyste byli přesvědčeni o zlobě čs. pracujících proti těmu "pomlouvacímu", nevynakládali byste takové prostředky proti "pomlouvacímu" a jejich hlasům. Viz stálý policejní dozor nad některými signatáři Charty 77 / i před jejich byty!/, zatčení mluvčího Charty 77 dr.J. Šabaty /mj. protiprávního/ a další trvající perzekuce všech signatářů Charty 77.

Všichni pracujeme v kolektivech s dělníky a pracovníky, kteří projevují o hnutí Charty 77 živý zájem, a jen ze strachu váhají připojit svůj podpis pod prohlášení Charty 77. Ze strachu, na kterém je založen tento režim.

Jak si můžete dovolit psát, že se u nás udržuje ceny na stejně výši a platy že stoupají? Kolik bylo v posledních letech "uprav a inovací" cen?

Když jsou zde takové jistoty, jak tvrdíte, čím vysvětlíte, že jakákoli fáma o zdražení vvede celý národ z rovnováhy? Nebo obrovské fronty po "fámě" o zdražení alkoholu vytvořila pouhá hrstka "pamfletářů"?

Píšete o akcích "Z". Co lidem zbývá, než samotným si vytvořit nebo vybudovat, co potřebují? To není nadšení, ale nutnost!

Nás, prosté občany, pochopitelně zajímá i to, co si lze koupit za odpracovanou hodinu. A je toho čím dále tím méně.

Počítá vaše další perspektiva rozvoje naší "rozvinuté společnosti" s dalším prohlubováním tohoto vývoje?

Máme nezodpovězení této otázky považovat za kladnou odpověď na ni?

Naše odpověď na "desatero" vykonstruované v redakci Rudého práva, podle něhož prý pracuje západní propaganda:

1. O žádné kontrarevoluci nikdo nevěděl. Termín "kontrarevoluce" byl převzat do slovníku čs. sdělovacích prostředků od politiků ze sovětského tisku.
2. a 3. Jaký byl A. Dubček hrdina, nevíme, ale on a členové vlády pod jeho vedením měli podporu všeho čs. lidu a demokratických sil ve světě.
4. že SSSR překazil chystané reformy a vnitřní ČSSR politický systém, který neodpovídá jeho podmírkám je fakt, který není žádným tajemstvím.
5. Události v srpnu 1968 byly hluboce tragické. Stačilo málo, aby byly tragičtější, rozhodně ne vinou vlády ČSSR.
6. Je pravda.
7. Nevíme, jestli celá. Část ze všech oborů jistě.
8. Je pravda, o které se denně přesvědčujeme.
9. Nevíme.
10. Politicky i hospodářsky rozhodně.

Milan Vištejn, Jiří Horák, Jiří Wolf, Miroslav Hricenko, Ivo Křivánek, Jiří Hašek, Radmila Hašková, Zdena Macháčková, Jaroslav Volánek, Milan Rudolf, Karel Pokorný, Ladislav Zatori, Jaroslava Kušířová, Olga Rychtářová, Jana Pristachová, Jindřich Tomeš, Miroslav Mašek, Milan Pankráz, Josef Plicko, Petr Kreibich, Naděžda Cachová, Helena Abrahámová, Petr Tomíšek, František Maštera, Marie Mašterová, Ivana Riedlová, Vratislav Riedl, Věra Oppelová, Vladimír Erstenuk, Irena Erstenuková, Petr Brousek. Za správnost podpisů odpovídá Petr Brousek, Engelsova 88, Karlovy Vary

V Karlových Varech a Ústí nad Labem 26. února 1979

ooo 000 ooo

Pierre Gensous o Chartě 77 a RÖH

CGT, Všeobecná konfederace práce, je největší francouzská odborová organizace s převažujícím vlivem komunistické strany. Je členem Světové odborové federace, již je členem i RÖH. Pierre Gensous, tajemník CGT, byl až do loňského 9. sjezdu SOF generálním tajemníkem SOF /se sídlem v Pařaze/. Devátý sjezd SOF přijal Všeobecnou deklaraci odborových svobod. Charta 77 poslala v prosinci 1978 dopis ÚRO, v němž dokládá, že tato deklarace je v mnoha případech v Československu porušována. /Úplný text dopisu jsme zveřejnili v Informacích o Chartě 77 v čísle 2./ CGT vydává týdeník La Vie

Ouvriere, v jehož čísle z 12.2. 1979 je pod nadpisem "Československo - Charta 77 a odbory" uvedeno prohlášení Pierra Gensouze:

"Mluvčí Charty 77 předali CGT kopii textu, který poslali Ústřední radě čs. odborů a který se týká jistých javů, jež existují v Československu a jež jsou v rozporu se Všeobecnou deklarací odborových práv, přijatou 9. světovým odborovým sjezdem.

Informovali jsme představitele Charty 77 o svém záměru diskutovat o těchto otázkách s vedením čs. odborů. K setkání pak skutečně došlo v Praze začátkem ledna.

Čs. odbory obdržely text sedmdesáti sedmi práv v době naší návštěvy a neměly dosud čas ho prostudovat. Ubezpečily nás, že prostudují skutečnosti uvedené v textu a o svých závěrech nas budou informovat, aby CGT mohla zaujmout stanovisko s dobrou znalostí věci. Do dnešního dne jsme nic neobdrželi.

Ať je tomu jakkoli, stvrzujeme stanoviska, vyjádřená na 9. světovém odborovém sjezdu:

Je správné, že světové odborové hnutí má nyní nástroj, kodifikující odborové svobody a práva ve světě. Podstatné však je, aby všude, ve všech zemích, byl aplikován duch a zásady této deklarace.

Jak jsme již s velkou rozhodností prohlásili na 40. sjezdu CGT toto je důvod, proč odsuzujeme jakékoli porušování zásad této deklarace, ať k nim dříháží kdekoli, a proč usilujeme o jejich aplikaci ve všech zemích."

Několik poznámek:

1. Článek zaujímá právě 4 promile celkové plochy časopisu. Zejména neuvádí, jaké jevy jsou - podle dopisu Charty 77 adresovanému ÚRO - v rozporu se všeobecnou deklarací.
2. Pierre Gansous se domnívá, že Charta 77 je něco, co se týká sedmdesáti sedmi lidí.
3. Dříve než v La Vie Ouvrière vyšlo prohlášení Pierra Gensouze v Le Mondu. Tak se veřejnost doveděla, že Charta 77 vůbec nějaký dopis ÚRO poslala. Samotný text dopisu Charty nebyl přičiněním CGT publikován. Po dvou či třech měsících ztratil text na své publikační hodnotě.
4. Je podivné, že signatáři Charty 77 jsou zpraveni o tom, že CGT informovala "zástupce" Charty 77 o svých záměrech touto složitou cestou, přes Pierra Gensouze a La Vie Ouvrière /která se do Prahy nedostala přičiněním vedení CGT nebo členů FKS/. Vedení CGT poskytlo "zástupcům" Charty 77 tuto informaci, jak plyně z kontextu, začátkem ledna nebo dříve.

Byli těmito "zástupci" Charty 77 její mluvčí?

Došlo u příležitosti jednání mezi CGT a ÚRO v Praze začátkem ledna 1979 také k setkání zástupců CGT a signatářů Charty 77?

Mluvčí Charty 77 mohli sdělit signatářům, že předali CGT kopii dopisu ÚRO. Ostatně: měli to snad sdělit samotné ÚRO.

Mluvčí "uvolnili" k publikaci dopis adresovaný ÚRO až poté, co Pierre Gansous poskytl interview Le Mondu. Je správné čekat až na reakci CGT? CGT může o záležitostech styků Charty 77 - CGT - ÚRO referovat /nedostatečně a zkresleně/ a Charta 77 nemůže resp. může až po ní?

Bylo by jistě možné dohodnout se na současné publikaci něčeho, ale takto to vypadá, že Charta 77 je nějak CGT resp. FKS použitena.

Návrh textu /dopis ÚRO/ měl být dán k diskusi signatářům. Text je totiž natolik významný, že po menších úpravách by mohl být číslovaným dokumentem Charty 77 - o odborech.

Mezitím jsou mluvčími Charty 77 jiní signatáři. Myslím však, že by měli tyto problémy vyjasnit a pokud některá fakta neznají, měli by si je zjistit. Platí snad ještě napsaná zásada, že činnost mluvčích Charty 77 jako mluvčích je veřejná a že se o ní informují přinejmenším signatáři Charty 77, kteří je touto funkcí pověřili, a to aspon

v té míře, jak informuje o činnosti CGT členy CGT a francouzskou veřejnost Pierre Gensous.

/Překlad a poznámky Petr Uhl/

ooo 000 ooo

V edicích SOS a Popelnice vyšlo...

V minulém čísle byla výzva vydatelům různých nezávislých edic, aby zveřejnily seznamy dosud vydaných titulů. Seznam nejvýznamnější z nich - edice Petlice - má několik stran, zveřejníme ho v jednom z příštích čísel buď v plném znění nebo aspoň část, uvádějící tituly vydané po 1. 1. 1978. V tomto čísle uvádíme seznamy dvou edicí. Edice SOS a edice Popelnice. Vyzýváme další editory /zvláště Václava davla jako vydavatele Edice Expedice/, aby nám poskytli seznamy vydaných titulů.

Edice SOS:

0. sv. červen 1978 : Ivan Jirous: Zpráva o III. českém hudebním obrození
1. sv. červen 1978 : Egon Bondy: Invalidní sourozenci /próza/
2. sv. červen 1978 : Charlie Soukup /básně a texty písni/
3. sv. červenec 1978 : Jaroslav Jeronym Neduha /texty, povídky/
4. sv. srpen 1978 : Josef Vondruška /básně/
5. sv. září 1978 : Egon Bondy: Básně z let 1950-1955
+ básně vyškrtnutí autorem
6. sv. prosinec 1978 : Josef Vondruška: Věřím ve зло /básně/

Edice Popelnice vydala mj. tyto knihy:

- Jan Skácel: Chyba broskví
Karel Šiktanc: Český orloj
Egon Bondy: Leden na vsi + Dopis L.Radoňskému
Vlastimil Třešňák: Dědo!
Jaroslav Hutka: Utíkání se skálou č. 1
Dvorky
Plechovka
Klíč pluhu /básně/
Texty písni
Fejetony + Rozhovor s A.Ledererem
Egon Bondy: Pravdivé příšerné příběhy pro Lopatkovic holky
Vlastimil Třešňák: Prokarolas
Bohumil Hrabal: Tři teskné grotesky
Něžný barbar
Městečko, kde se zastavil čas
Zdena Tomínová: Totální nasazení
Václav Havel: Dvě aktovky
George Orwell: Zvířecí statek
Ivana Hyblerová: Cesty k prameni

ooo 000 ooo

Ředitel Československé televize
Jan Zelenka - Praha

Pane ústřední řediteli,

dne 11.1.1979 byl Čs. televizí vysílán pořad "Pod maskou soukromníka", v němž se zcela nečekaně objevilo mé jméno, a to v souvislostech, které prozrazují průhledný záměr oklamat naši veřejnost v tom smyslu, aby mou občanskou angažovanost posuzovala jako trestnou činnost. Zdůrazňuji, že jsem s pašováním, tajnými úkryty v automobilech cizích státních příslušníků, kódovanými schránkami v nádražních úschovnách apod.

neměla nikdy nic společného a podobná pikantní odhalení jsou pouze nehoráznou pomluvou a útokem na mou občanskou čest.

Upozorňuji Vás, že takové počínání Čs.televize musím považovat za zlověstnou snahu opakovat lživou a bezodlédnou kampaně, která před osmi lety znamenala tragický konec mého těhotenství s dlouhodobými následky na mém zdravotním stavu. Jestliže dnes, kdy mám konečně po druhé v životě naději mít dítě, začínám Vaši vinou pocitovat podobnou atmosféru jako tenkrát, pak vzniká nebezpečí, že to bude světovou veřejnosti chápáno jako svérázny příspěvek Čs.televize k Mezinárodnímu roku dítěte.

V Praze dne 15. ledna 1979

Marta Kubišová, zpěvačka
Soudní 12
140 00 Praha 4

ooo 000 ooo

Krátké zprávy:

Česká spisovatelka Helena Klímová vytvořila poutavý portrét Petra Pospíchala, Libora Chloupka a Petra Cibulky, tří mladých Brňanů, kteří byli nedávno odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody za tzv. pobouřování. Autorce se podařilo vytvořit platický obraz jejich povah, zájmů a názorů. Popis jejich střetu s orgány státní moci je doplněn i právními úvahami.

/cca 5 000 slov - 9. 2. 1979/

ooo 000 ooo

Doc. dr. Luboš Kohout CSc, historik a politolog, nyní dělník, signatář Charty 77 požádal dne 1.3.1979 řefredaktora Rudého práva o tiskovou opravu. Luboš Kohout reaguje na článek Pozoruhodná souhra /RP z 19.2. 1979/, jehož autor je Karel Douděra. L.Kohout vytyčí K.Douděrovi, že Charta 77 nemá ceny, a proto "Danubius" může být jejím signatářem, ale nikoli členem. L.Kohout přitom uvádí, že postoj Danubia k řešení německé otázky v Československu odmítá. Uvádí dále, že Danubius v text není dokumentem Charty 77. Poté konstatuje, že pan Daněk z Hlasu Ameriky rovněž informoval veřejnost nesprávně. V závěru své žádosti ape luje Luboš Kohout na marxismus a novinářskou etiku pánu O.Švestky a K.Douděry.

oooo

Signatář Charty 77 Petr U,1 je autorem obsahlé stati Dvě tendenze v čs,hnutí obránců lidských práv /únor 1979/; svou práci dědikoval Ladislavu Hejdánkovi. Článek má dvě části: "Charta 77 a politická opozice" a "Charta 77 a organizace".

V první části ruzebírá autor základní prohlášení Charty 77 a zamýší se nad její plužalitou. Upozorňuje na většinu signatářů, kteří nepatří do žádného politického proudu a v této souvislosti odmítá návrhy Jindřicha Sequense na vznik pracovního výboru Charty 77, v němž by byly paritně zastoupeny jednotlivé politické a názorevé orientace. Autor se velmi důrazně vyslovuje proti snahám o ~~řízení~~ formování jednotného politického výrazu Charty 77, o vytvoření jednotné názorové platformy. Uvádí řadu stanovisek Charty 77, která jsou ovlivněna tím či oním politickým zaměřením a podrobuje je kritice. Kladně hodnotí možnosti, které otevírá dokument č. 21 a o některých se rozepisuje podrobněji. Snahy zavádět do Charty Organizační prvky, které jsou popsány v druhé části článku, autor odlišuje od snah politizačních, jichž je odpůrcem. Opět ruzebírá základní prohlášení, tentokrát z hlediska organizačních prvků Charty 77. Zamýší se nad tím co Charta 77 vlastně je a dospívá k názoru, že je pro ni nejvhodnější označení "hnutí". Obsáhle popisuje vývoj mnohých organizačních prvků za minulié dva roky, zamýší se nad rolí mluvčích. Kritizuje odpůrce všech nových prvků v Charty a jejich

postup. "novu - tentokrát z hlediska organizování Charty 77 - odmítá návrh Jindřicha Sequense a vyslovuje se i k současné diskusi v Chartě 77. Petr Uhl je stoupencem vzniku organismů nezávislých na Chartě 77, což vysvětluje na příkladech. V závěru pak navrhuje některé konkrétní zlepšení v práci Charty 77 v oblasti vnitrochartovních vazeb, v oblasti vazeb mezi Chartou 77 a veřejností a konečně v oblasti demokratické kontroly mluvčích a aktivních signatářů. Zmiňuje se o možnosti založení koordináčního výboru Charty 77, ale soudí, že vznikne později a to jako nutný prvek Charty 77.

Lidé postupně přestanou mít strach z organizace a začnou chápout, že sebeorganizování je jediná cesta, jíž je možno dosáhnout emancipace, píše autor v závěru. Pochopí také, že sebeorganizování je jediná právní ochrana před represivním aparátem. Charta 77 se tímto cestou pomalu vydává, uzavírá svou statě Petr Uhl.

oooo

Redakce Informací o Chartě 77 si dodatečně opatřila tři starší čísla Hejdánkových dopisů příteli. Jsou to:

č. 7/78 /celkově 28/: o dvou typech organizací a institucí podle cílů /konečných a nekonečných/ - 6. 4. 1978

č.15/78 /celkově 36/: o vztahu politiky a filozofie - 21. 9. 1978

č.17/78 /celkově 38/: o vztahu křesťanů k socialismu - 2. 11. 1978

ooo

Vyšlo první číslo časopisu *Polsko a my*. První, únorové číslo /1979/ časopisu má v záhlaví toto redakční oznámení:

"Časopisem, který otevíráte, bychom vás chtěli pravidelně každý měsíc informovat o politickém a kulturním dění v Polsku. Jsme přesvědčeni, že tím přispíváme k lepšímu pochopení současné polské a tím i naší skutečnosti."

První číslo přináší základní informace o Výboru společenské sebeobrany /KSS - KOR/ a dalších nezávislých institucích a hnutích; dále pak informace o nezávislých časopisech. Další článek je věnován styku Charty 77 a KSS - KOR.

ooo

Již druhé číslo Ekonomické revue bylo koncem ledna 1979 strojopisně zosířeno v Praze. přináší zásadní statí k problematice ekonomiky v zemích východního bloku: článek Vladimíra Kaduce "Když se plýtvá miliardami"/několik kapitol zé širší, samostatově vydané studie/ a uváhu českého autora o hledání cest k hospodářské prosperitě, jejíž pendent tvoří studie D. Valového Zdrojnatovat hospodářský mechanismus /překlad z Pravdy/.+ Take další stránky živou a namnoze i vtipnou formou exponují palčivé problémy současné hospodářské situace /energetická krize a přístup k jejímu řešení, problémy zemědělství a bytové výstavby, pochybné a demaskující metody propagandistického srovnávání s ekonomickou situací západních států/. Těšíme se na další číslo.

+/ moskevská Pravda

ooo

Kalendář 1979 je stostránková publikace, přinášející mj. texty Osipa Mandelstama, D.Z. Bora, Fulcanelliho, Rogera Bacona, V. Soudníka, H.P. Lovecrafta, Henri Michauxe a Ladislava Klímy. Venuje se rovněž astrologii; její částí je i ekologický a houbařský koutek. Bohatě ilustrováno.

ooo

Jiří Dienstbier vydal dne 1. 1. 1979 stopadesáti stránkový sborník článků o mezinárodně politických problémech - Čtverec. Má vzornou úpravu, titulní list a frontispice vytvořil Karel Trinkewitz. Z domácích autorů přispěli do sborníku Jiří Hájek /o čs. zahraniční politice/, Václav Benda /o papeži Janu Pavlu II./, Miloš Hájek /o eurokomunismu/ Jiří Dienstbier /o politice Jimmy Cartera/ a Luboš Dobrovský /úvahy o Sol-Ženycynově kritice západního světa/. Ze zahraničních zdrojů přináší sborník interview Le Mondu s Andrejem Sacharovem /z 15.8.1978/, rozhovor G.Boffy a G.Pajetty k desátému výročí sovětské vojenské intervence do Československa, promlvu papeže Jana Pavla II., dialog Gustava Herliga-Grudziňského a Adama Michnika o eurokomunismu, článek Proč krveprolití v Iránu, jehož autorem je Moussa Al Moussaii, článek z The Times o současné politické situaci v Číně a rozhovor Newsweeku s Felicií Langerovou a Kamilem Šamunem o situaci na Středním Východě.

ooooo

V minulém ~~ústří~~ ~~ší~~ roce se v samozdatové produkci objevila dvě čísla nového literárně uměleckého časopisu, nazvaného čtenáři - pro černobíle pruhovanou obálku "Zebra". Různé časopisy a sborníky, vznikající mimo státem uznávanou kulturu, se v Československu často prezentují bez názvu, číslování a bez zveřejnění redakce. Časopis Zebra lze identifikovat především na základě úvodníků, dále pak z charakteru samotných příspěvků, které napovídají, že za tím časopisenem stojí převážně mladí lidé, že se tedy jedná o časopis generační.

První číslo vyšlo v červnu 1978. Obsahově je velmi nesourodé, čtenář má před sebou spíše sborník, myšlenkově spojený úvodníkem "Místo pro Janathana":..."chceme být také u toho, podívat se vlastníma očima a podat o tom zprávu." Černové číslo obsahuje hned tři rozhovory: Aleše Lederera s Věrou Jirousovou, Jana Rumla s Ivanem Klímou a Jana Hofmana s Vlastou Třešňákem. Každý jinak pojatý, nicméně tři rozhovory v úvodním čísle svědčí o jisté bezradnosti. Zejmavý je esej Radima Palouše: Před 350 lety Komenský do exilu, podnětná a dobře napsaná je část větší práce věnované Janu Patočkovi, jejíž autor vystupuje pod značkou - dk -. Původní próza je zastoupena vyzrálou povídkou Zbyňka Benýška "Farářka", poezie pak básněmi Bohumíra Slavíka. Číslo je doplněno několika informacemi a recenzemi a je provázeno vtipným bajhams Jana Hofmana, řečlivou grafickou úpravu doplňuje reprodukovaná grafika a fotografie. Číslo je zhotovenо fotografickou technikou. O druhém čísle časopisu Zebra, které vyšlo v říjnu 1978, přineseme informace příště.

ooo

Anna Cuneo, členka byra Národního svazu kádrů a inženýrů zaměstnaných v kovoprůmyslu CGT Renault, Siege social, přijela v únoru na několikadenní návštěvu do Prahy, aby vyžadovala od ZV ROH n.p. Potrubí stávku čs. odborů k případu ing. Petra Uhla, který byl vloni v lednu z n.p. Potrubí propuštěn pro podpis Charty 77. Jak uvádí ve své zprávě Petr Uhl, Anně Cuneové se však nedostalo vysvětlení ani v n.p. Potrubí ani na ÚRO. Zato byla vpuštěna do bytu Petra Uhla, výjádřila mu solidaritu odborářů z Renaultky a předala mu 1200,- tuzexových korun, výsledek sbírky mezi odboráři.

ooo 000 ooo

ooo

o